

LÁZÁR BENCE ANDRÁS

Az maradok, akinek a nevét

A tekinteted nézem.

Semmi irgalom.
Mint lombhullás egy kertben.
Mint egy elkapart horzsolás.
Feszített víztükörben kegyetlen visszaverődés.

A tekinteted nézem.

Semmi megbánás.
Mint az örökre hanyagolt fészker.
Mint egy mély vágás, ami vérzik.
Feszített víztükörben egy rovar haldoklása.

A tekinteted nézem.

A múlt idő barázdáit kisimította a szél.
A jelen idő hámfoltjait ellepi az alapozó.
A jövő idő örvényében az összes fém,
amit a nyakadba akasztottam.
Egyszer. Mindenkorra.

De én már nem leszek az ültetés,
én már nem leszek gyógyuló hegszövet,
én már nem leszek hullám, ahogy
a hajlataidnak ütközik.

A tekinteted nézem.

És tudom, hogy csak az maradok,
akinek a nevét ott hordod egy fiókba dugva.
Egyszer. Mindenkorra.

Báb

Mint egy rohadt pillangóra.
Ahogy gondolok mindenre
vissza.

Az egyik dombon ülve.
Gondoltam így rád,
aztán magamra.
De leginkább:
a két szárnyra.

Mint egy rohadt pillangóra.
Ahogy gondolok mindenre
vissza.

A legnagyobb dombon ülve.
Repültünk. Fénylett. Szárnya volt.

Most meg van, mint egy báb
az algás vízben úszva,
fullad, vonaglik, örökre hallgat.

De ha kikel, gondolok majd rád,
hasonlatok nélkül, mint egy báb,
magamra.

Aztán egy dombon ülök.
Rohadt pillangókat gyűjtök az öledbe.
Magamnak.

Ne a szóközöket egy ismétlésben

1.
Mint sercegés a sziklák alatt.
A hídon az ölelés és a fénykép.
A sercegés, az ölelés, a kép.

A bizonytalan hideg egy nyári este.
Egy zakó a hátadon.
A folyó sodrásai.
A hideg, a zakó, egy hát.
A folyó sodrásai.

Aztán a hajnali eső.
A pocsolják fénye.
A szóközök egy részeg monológban.
A hajnali eső, a pocsolják, a szóközök.
Fehérneműid az ágy alatt.

2.
Most reggel van. Ébresztenek.
Te alszol tovább. Ébresztenek,
hogy pakoljak ruhát, élelmet,
vigyem a közös képeket.
Alszol. Alszol tovább.

3.
Mint sercegés a sziklák alatt.
Mint a bizonytalan hideg egy nyári este.
Mint a hajnali eső.
A portói halász integet.
Nem mond semmit.
Integet. Nem mond semmit.

4.
A képet, ahogy állunk a hídon.
Átölelsz.
A képet, ahogy egy teraszon
a fehérneműt húzom le rólad.
A képet, ahogy otthagylak,
és alszol tovább.

5.
Csak ne a távolságot.
Ne a folyó sodrásait.
Ne a pocsolják visszfényét.
Ne a szóközöket egy ismétlésben.
Ne a szóközöket egy ismétlésben.

Ébresztelek. Üres az ágy.